

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1838_599-txt-shoot-idm569.pdf (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Det nyttede nu vist nok hverken Dem eller mig med Flid at indledes i alle de Betæneligheder, en halvgammel Mand med en særegen Betragtning af Menneske-Livet baade forud, nu og herefter maa hjemsøges af, naar han stænker paa levende at forplante eller dog oplive og udvikle denne Betragtning, især hos sine yngre samtidige, der, efter Naturens Orden, dels selv skal udgjøre og dels udvikle den Efterslægt, Menneske-Aanden i ethvert af sine skrøbelige Redskaber maa kalde sit Haab og sin Alderdoms Støtte. Det nytter nu ikke, siger jeg, med Flid at indledes i disse Betæneligheder; men hvem der hjemsøges af dem kan ikke gaa dem forbi og maa følgelig se til at gennemgaa dem, saa han bliver dem kvit; og saa sindrigt det end forekom mig, da jeg forud hørte *Steffens* med sine Tordenkiler bevise, at Goethes Werther maatte gaa til Grunde, for at Digteren kunde reddes, saa har jeg dog siden under Levnedsløbet mærket, det er ganske rigtig ens med alt, hvad der forknytter os, poetisk saa vel som prosaisk: faar det kun rigtig Luft, da letter det betydelig, og har Naturen nogen Kraft, da hjælper den sig selv, skjønt opgiven af Lægerne. Derfor, m. H., maa De tillade mig at gennemgaa den Skærsild, jeg ikke kan undgaa, i det jeg først nu, først under graa Haar, skal føre Ordet om min Ungdoms Kjærlighed: først nu, da jeg selv er nær ved ganske at tilhøre den forbigangne Tid, prøve paa at være dens levende Vidne og Talsmand, at fremstille den for Efterslægten, der naturligvis ingen Lyst har til at opsøge den i Graven, hvor vi kun paa de gamle Dage forlige os med den i samme Grad som vi indtages og overvindes af den, som Tor sank i Knæ for den bedagede Matrone, han hos Udgaards Loke maatte brydes med.